

בינ"ו ליקבה"ו

גליון שבועי

אור צדיקים ישמח

דברים מחזקים ומשמחים
מאור תורתם ומעשיהם של הצדיקים
מאת הרב יוסף חיים דאבדא שליט"א
נתיבות

גליון מס' 54

יום שישי ט"ו תמוז תשפ"ה

ערב שבת קודש

פרשת בלק

נושא השיעור: מעלת העושה מעשיו לשם שמים
הילולא דצדיקא: רבי שלמה בן יצחק ואבקנין זיע"א

קריאת קודש!

**זקוקים לעזרת ציבור הקוראים
כדי להגדיל את תפוצת הגיליון ולפארו
לזיכוי הרבים
זכות הצדיקים תעמוד לכם לכל הברכות
כל תרומה תתקבל בברכה
טל' 053.315.49.88**

**לכל ענייני הגיליון ניתן ליצור קשר בטל' 053-315-49-88
כל תרומה תתקבל בברכה
ניתן לקבל את הגיליון כל שבוע במייל, ע"י שליחת בקשה
לכתובת: a0533154988@gamil.com**

"לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלהיו עמו ותרועת מלך בו" (בפרשתנו כג, כא).

א. רק תוכחה הנאמרת לשם שמים נשמעת ומתקבלת

את הפסוק הנזכר פירש הגה"צ רבי מסעוד אלקבץ זיע"א ראש ישיבת "אוצר התורה" במוגאדור, ומרבני באר שבע, בספרו הבהיר "מעדני אשר", ע"פ מה שהביא רבינו הקדוש רבי יוסף חיים זיע"א בספרו "בן איש חי" (דרושים, פרשת טהרות) מעשה ששמע, בתלמיד חכם אחד שהיה הולך ברחוב, וראה חצר פתוחה ושמע קולות וצעקות היוצאים ממנה. נכנס ומצא חבורת בטלנים משחקים בקובייה (הימורים) והוכיח אותם קשות על זה המשחק שגוזלים ממון זה מזה, והאנשים האלה קיבלו תוכחתו, וחזרו בהם מדרכם הרעה, וקיבלו על עצמם שלא לשוב עוד לכסלה, ותרמו כל אותו הכסף שהיה על השולחן לאותו תלמיד חכם.

ויהי אחר כמה חודשים, התלמיד חכם הזה היה דחוק וזקוק לכסף לצורך פרנסת בני ביתו, וחשב מה לעשות ומנין מוצא לכסף, ויזכור את אותו המעשה, ויקם וילך לרחוב ההוא, לבדוק אולי האנשים האלו חזרו לסורם לשחק בקלפים, ובאם כן יוכיח אותם ושוב פעם יתנדבו לו את הכסף. וכן היה, הלך ומצא אותם משחקים, והתחיל להוכיח אותם ולדבר אתם קשות, ועדיין לא גמר דבריו, ויקומו כל אנשי הקבוצה הזאת ויתנפלו עליו ויחרפוהו ויגדפוהו וירימו עליו ידיהם להכותו, ויברח משם בחרפה ובוז.

הלך אותו חכם אל רבו ויספר לו את כל אשר קרהו, אמר לו רבו פשוט הדבר, בפעם הקודמת כשהוכחת אותם היתה כוונתך לשם שמים, כי קינאת קנאת ה' צבאות, ולא עלתה על לבך הנאת הממון לעצמך, על כן דבריך עשו פירות והתחרטו החוטאים על מעשיהם. וכמו שאמרו רז"ל (ברכות ו ע"ב) כל מי שיש בו

יראת שמים דבריו נשמעים¹. אך בפעם השניה כוונתך היתה בשביל הנאת עצמך, כדי שתיקח מהם כסף לפרנסתך, לכן דבריך לא עשו פרי.

ובזה פירש הרב בן איש חי את הפסוק (ויקרא יד, יא) "והעמיד הכהן המטהר את האיש המיטהר לפני ה'", דקשה למה הוצרך לומר 'הכהן המטהר' והלא אנחנו יודעים שמלאכת הכהן לטהר? ופירש: אימתי יעשה הכהן העמדה וקיום בטהרה וכפרה לזה האיש - לפני ה'? דוקא אם יהיה הכהן בבחינת 'הכהן המטהר' שכוונתו לטהר, ולא בשביל הנאת עצמו למלאות כריסו מבשר הקרבן ומן המנחה.

והנה ידוע, דשם יעקב הוא כינוי לסתם העם, ושם ישראל הוא כינוי לתלמידי חכמים וצדיקים, וזהו שרמז הפסוק 'לא הביט און ביעקב' רוצה לומר מתי יחזרו המון העם בתשובה ע"י תוכחותיך ושוב לא יראה ה' בהם און, 'ולא ראה עמל בישראל' ומתי התלמיד חכם המוכיח לא יראה עמל ע"י חירופים וביזיונות מצד השומעים תוכחתו, אלא יקבלו דבריו בשמחה, רק בזמן ש'ה' אלהיו עמו' דהיינו שרצון ה' עומד מול עיני המוכיח וכוונתו לשם שמים, ואז 'ותרועת מלך בו' זוכה שדבריו מעוררים לתשובה כמו תרועת השופר שציוונו מלכנו לתקוע בראש השנה².

¹ על דברי רז"ל אלו, כתב רבינו אור החיים הקדוש זיע"א (בראשית א, א) וז"ל: והטעם כי הירא דבר ה' ידבר מתוך קימת נפשו וכיון שכן תכיר נפש השומעת ותקבל תוכחת מוסר. ואם הדברים יצאו מהגוף אין שייכות לנפש לשמוע, כמו שרמזו ז"ל במה שאמר הכתוב "והיו הדברים וגו' על לבבך" אז "ושננתם לבניך".

² ואפשר עוד לפרש 'ותרועת מלך בו' ע"פ מה שפירש רש"י (שם) שהוא מלשון חבה ורעות, כלומר, עוד תנאי צריך המוכיח, שיוכיח מתוך אהבת וכבוד לישראל שהם בני מלכים, בניו של מלכו של עולם, והאזהב את המלך אוהב את בניו ג"כ, וזהו 'ותרועת מלך בו', ואז יתקבלו דבריו בלב השומעים ויחזרו למוטב, וגם המוכיח לא יתבזה.

והוא על דרך שפירשו את הפסוק (משלי ט, ח) "אל תוכח לץ פן ישנאך, הוכח לחכם ויאהבך" כלומר אל תוכיח את החוטא בתור לץ כי אז ישנאך, אלא תאמר לו שהוא חכם ולא ראוי למעשים אלו ואז יאהבך ויקבל תוכחתך.

וזהו נמי 'אוהב את הבריות ומקרבן לתורה' (אבות א, יב), דרך בדרך של אהבה יכול לקרבן לתורה.

וכעין זה פירש האדמו"ר הקדוש רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם מצאנו קלויזנבורג זיע"א בספרו הק' "שפע חיים" (ימים נוראים, עמ' כו) את הפסוק (דברים לב, א) "האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי", דרך כאשר המוכיח מתכוון בדברי תוכחתו לשם שמים ולא לשם הנאת עצמו בכבוד או בממון, אזי יש ביכולתו להשפיע לטובה על שומעי לקחו. מה שאין כן אם כוונתו שיתרבה כבודו או שיתמכו בו בממון אזי אין לדבריו השפעה על השומעים שיתעוררו לתשובה. וזהו 'האזינו השמים' כאשר כוונתו בדברו באזני השומעים היא לשם שמים, אזי זוכה ש'ותשמע הארץ אמרי פי' שדבריו נשמעים באזני יושבי הארץ. (ויש להוסיף, אף אם הם טבועים בארציות, בכל זאת נכנסים דברי אמת היוצאים מן הלב - בלבבם).

ובזה פירש הרב את המסורה, ג' פעמים נאמר בתנ"ך מילת 'לקחי', הראשון (דברים לב, ב) "יערף כמטר לקחי", השני (מלכים א יז, יא) "לקחי נא לי פת לחם", השלישי (איוב יא, ד) "ותאמר זך לקחי". והקשרם הוא כך, אם כוונת המוכיח בלקח מוסרו אינה לשם שמים אלא בעבור "לקחי לי פת לחם" דהיינו כבוד וממון, אזי "יערוף כמטר לקחי" אין עריפה אלא הריגה (תענית ז ע"א) דהיינו שלא יועיל בדברי תוכתו מאומה לטובה. אלא צריך להיות "ותאמר זך לקחי" שהאמירה תהיה טהורה ומזוככת בלתי לה' לבדו, ואז יתקבלו הדברים על לב שומעיהם³.

ב. העושה דברים באמת ולשם שמים זוכה לחן ולהצלחה

ובאמת כך מפורש במסכת תמיד (כח ע"א) שהמוכיח לשם שמים זוכה לחן (ומימלא דבריו מתקבלים), וכך מובא שם: אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן כל המוכיח את חבירו לשם שמים זוכה לחלקו של הקב"ה [פירוש להיות במחיצתו] שנאמר "מוכיח אדם אחרי", ולא עוד אלא שמושכין עליו חוט של חסד

³ ולי הדל נראה לפרש נמי באופן אחר: בכדי לזכות ל"יערוף כמטר לקחי" דהיינו שדבריו יחיו את שומעיהם כמטר שהוא חיים לעולם (לשון ספרי), יש להיזהר מ"לקחי לי פת לחם" דהיינו פנייה לשם פרנסה וממון, וכן יש להיזהר מ"ותאמר זך לקחי" דהיינו פנייה לשם כבוד שמתפאר בדבריו ואומר שהם זכים וכיו"ב.

שנאמר "חן ימצא ממחליק לשון".

והנה הכוונה לשם שמים היא יסוד ההצלחה בכל דבר, ובפרט בעניין זכוי הרבים והעמדת הדת על תילה, וכמו שדיבר בקודשו הגאון הקדוש **רבינו מאיר אביחצירא** זיע"א וזה לשונו הטהור: אני חושב, כבר ניסיתי, מי שכוונתו שלימה שום הפרעה לא תהיה, הכל יהיה טוב. אנחנו היינו עם ממשלות זרות שאינם בני ברית, והייתי אני רב על כל המחוז, והיו עניינים שקשים, אבל הייתי מתאמץ להיות [עושה] הכל לשם שמים, ומעולם לא היה שום [תקלה] הכל היה הולך ואור, פלא עצום.

באמת היו מקבלים דברי, הייתי גוזר עליהם גזרות מצד הדת והיו מקבלים דברי, היו מסכימים. אם הייתי רואה חוץ מהכבוד אשה מופקרת חוץ, ויש להם בנימוס שאם חוץ מהכבוד האשה עיר מולדתה פה לא יוכל שום אחד להזיז אותה ממקומה בשום אופן, רק למחות בידה, אבל אין לדבר סוף.

חוץ מהכבוד, היתה פעם אחת אשה מופקרת חוץ מהכבוד, וסבלנו. הלכתי אצל המושל, היו צרפתיים, אמר: כבוד הרב, עיר מולדתה כאן? אמרתי לו כן, אמר אם כן זה דבר מן הנמנע, מצד הדת שלנו לא צריכה להעביר אותה למקום אחר.

סוף דבר, היה הדבר קשה אבל עם כל זה קבלו דברי. אמרו חודש, אמרתי להם איני יכול לסבול חודש, אמרתי לא לא לא, לא יכול, בחודש זה אפשר שיעשה... סוף דבר קיבלו חצי חודש, אבל הם הקדימו. פלא עצום. כשבאתי למושל להחזיק לו טובה, אמר: כבוד הרב כוונתו שלימה, אני התחלתי, אבל הדבר הלך מן הקל.

כך היה באמת הגמור, וכן וכן וכן [בהרבה מקרים], והכל עבר ב"ה. למה? היתה כוונה שלימה, לא היה לא על בצע כסף ולא על שום דבר, רק כוונה שלימה. ואני חושב שמי שכוונתו שלמה אין לו על מה לפחד, הגם שיהיה ערעור קצת, אבל את זהב בסופה, בעזרת ה' וישועתו סוף דבר הוא יצליח (כעצם השמים לטוהר, עמ' 6

רעח).

וכן בכל דבר שעושה האדם באמת ובתמים, בלי פנייה זרה ותרמית, זוכה הוא לחן ולהצלחה, וכמו שראיתי להגה"ק **רבי יוסף לייפער מפיטסבורג** זיע"א בספרו הק' "צדקת יוסף" (פרשת וישב), שהביא בשם קדוש אחד (לא הזכיר שמו) שהיה אומר שהאדם צריך ללמוד שלשה דברים מילד קטן, א' שדרכו תמיד לעשות מעשה ואינו יושב בטל אפילו רגע אחד. ב' שאם חסר לו דבר מה, אזי הוא מרים את קולו ובוכה עד שנותנים לו. ג' כל מעשיו ותנועותיו ודיבוריו הוא עושה באמת ובתמים בלי שום פניה ומחשבת פסול.

והביא בשם אביו הגה"ק **רבי ישכר בער' צי מסאטמאר** זיע"א שאמר, כי מפני שכל מעשיו ותנועותיו של הילד קטן נעשים באמת ובתמים בלי שום פניה ומחשבת פסול, לכן כל מה שהוא עושה, נושא חן בעיני כל רואיו.

ובזה באר הצדקת יוסף הנ"ל, את מאמר רבותינו ז"ל במדרש רבה (שמות פרשה פד, ז) שיוסף הצדיק ע"ה היה עושה מעשה נערות, ממשמש בעיניו, מתלה בעקבו, מתקן בשערו. שהכוונה היא לשלשה דברים האמורים, ממשמש בעיניו הוא כנגד הבכיה, כי האדם הבוכה הוא תמיד ממשמש בעיניו. מתלה בעקבו הוא כנגד המעשה שעושה ואינו יושב בטל. ומתקן בשערו הוא כנגד מידת האמת, דמי שעובד את ה' באמת הוא יכול לתקן את אשר עיוות עד חוט השערה.

ג. מצוה אחת לשם שמים כראוי, מזכה את האדם לחיי העולם הזה והבא

בפירוש המשניות להרמב"ם, על המשנה בסוף מסכת מכות (פ"ג, משנה טז) 'רבי חנניה בן עקשיא אומר, רצה הקב"ה לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר (ישעיה מב) ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר'. כותב הרמב"ם, שכאשר מקיים אדם מישראל מצוה אחת כראוי וכהוגן ולא ישתף עמה כוונה מכוונות העולם בשום פנים, אלא יעשה אותה לשמה מאהבה, זוכה בה לחיי העולם הבא. וזה כוונת דברי רבי חנניה בן עקשיא, שברצות ה' לזכות את

עמו, הרבה להם מצוות, וע"י ריבוי המצוות אי אפשר שלא יעשה אדם בחייו אחת מהם על מתכונתה ושלימותה, ובעשותו אותה תחיה נפשו בה.

ומביא הרמב"ם ראייה לדבריו מדברי הגמ' (ע"ז יח ע"א) ששאל רבי חנינא בן תרדיון את רבי יוסי בן קיסמה האם אני זכאי לחיי העוה"ב, אמר לו כלום מעשה בא לידך? אמר לו: רבי מעות של פורים נתחלפו לי במעות של צדקה וחילקתי את הכל לעניים, אמר לו א"כ מחלקך יהא חלקי. רואים שתנא קדוש כזה היה צריך דווקא מצוה כזו שנעשתה לשם שמים גמור בשביל לזכות על ידה לעולם הבא.

ואם כי הרמב"ם בוודאי מדבר על דרגה גבוהה של לשם שמים ומאהבה וכו', מכל מקום מדבריו נלמד על החשיבות של כל קורטוב כוונה לשם שמים במצוות, ובפרט במצוות ששייך בהם פניות של כבוד, ממון או שאר תענוג גשמי. שהרי מדברי קודשו רואים כי הכוונה לשם שמים מייקרת את ערך המצווה לאין שיעור וקצבה.

וגם בעולם הזה, גדול תן שכרה של מצוה הנעשית לשם שמים כראוי. וכמו שכתב הגה"ק רבי פינחס הלוי איש הורביץ זיע"א בספרו הק' "פנים יפות" (בראשית כב, טו)⁴ שאף שאמרו חז"ל (קידושין טל ע"ב) שכר מצוות בהאי עלמא ליכא, עם כל זה במצוות שיש בהם הנאה ופנייה גשמית, והאדם משבר הנאתו מהעולם הזה ועושה אותה לשם שמים, יש לו שכר אף בעולם הזה מידה כנגד מידה [הוא שיבר הנאת עולם הזה שיש במצוה, יקבל שכרה גם בעוה"ז].

ושמעתי סיפור נפלא בעניין זה, מהרה"ג רבי משה מרדכי ממן שליט"א דיין בעיה"ק ירושלים ת"ו, אשר היה מקורב לגדול אדונינו רבינו הקדוש **סידנא באבא סאלי** זיע"א, ונכח פעם בשעת מעשה בזמן מלחמת לבנון הראשונה, כאשר הגיעו לבית הצדיק שני טנדרים מלאים אנשים מגודלי שיער ואבלים, ושאלתם בפיהם

⁴ הביא דבריו הגה"ק אדמו"ר רבי דוד חי אביחצירא שליט"א בספרו הק' "מילתא חדתא" (ח"א עמ' קלה).

מאחר ובנם החייל נעדר במלחמה, האם הם יישבו שבעה או לא. אמר להם הצדיק, קודם כל עליכם לברך מזונות, ולברך שהכל על מחייתא, ובלי זה איני מדבר עמכם. הדבר היה קשה עליהם מחמת עצבותם אך לא היתה להם ברירה ועשו כדברי הצדיק. לאחר מכן ביקשם באבא סאלי לשיר עמו את המילים "ונקה לא ינקה" שלש פעמים וכך עשו, אח"כ פטרם לשלום בלי מענה ברור לשאלתם, ויצאו בפחי נפש על שלא קבלו מענה לשאלתם.

כעבור שבוע התבשרו המשפחה שבנם חי, וכעבור עוד מספר ימים כבר חזר לביתו לשלום. המשפחה בשמחתם אמרו לעשות סעודת הודיה בבית הצדיק בנתיבות, ובאו עם בנם הנעדר והביאו רכבים מלאים במאכלים משובחים, והרב קיבלם בספר פנים יפות, וערכו את הסעודה בביתו. בסעודה ביקש הצדיק מהחייל לעמוד ולספר לנוכחים איזה מצווה עשה שהיא הצילה אותו מן הסכנה. החייל היה בוש ונכלם ואמר שמעולם לא עשה שום מצווה ואפילו מצוות בסיסיות לא קיים בר מינן. אך הרב והנוכחים לחצו עליו להיזכר בכל זאת במשהו קטן אולי שעשה. עד שאמר שיתכן ועשה מצווה, וסיפר שפעם שמע אנשים שהיו מתפללים בצריף, מדברים בניהם על איזה שטח שאולי העירייה תסכים לתת להם לבנות עליו בית כנסת והוא אמר להם לא יתכן שתקבלו את השטח הזה, ואם יקרה נס ויתנו לכם את השטח, אני מקבל על עצמי לנקות את הבית כנסת חינוך בכל שבוע.

לבסוף בחסדי ה' הוקם שם בית הכנסת והוא עמד בהבטחתו ובכל יום שישי בחזרתו מהצבא, היה מנקה את בית הכנסת יפה יפה, אך ביקש מהגבאים שלא יספרו כלל מי הוא שמנקה, וכך עשו. בשמוע באבא סאלי את כל זה צחק ושמח, ואמר עכשיו אתם מבינים מה ששרנו יחד "ונקה לא ינקה" מי שניקה את בית הכנסת, אז לא ינקה מי שיגע בו לרעה ח"ו. והסביר הבאבא סאלי שאומנם זו מצווה אחת שיש לו לחייל, אבל מאחר ועשה אותה בשלימות ובצנעה יכולה זכותה להגן עליו מאד. ה' יתברך זיכנו לעובדו באמת אמן.

תולדותיהן של צדיקים

נסים ונפלאות בעיונו

של הרה"ק המלוב"ן רבי שלמה בן יצחק ואעקנין זיע"א

הטמון בעיר אופקים

לרגל יום הילולתו החלה יום שישי ט"ו תמוז

–מאה עשרים שנה לפטירתו–

תולדות חייו

הרב הקדוש רבי שלמה בן יצחק ואעקנין זיע"א חי ופעל בדרומה של מרוקו באזור וארזאזאת לפני מאה ועשרים שנה. הוא מיוחס לצדיקים הקדושים המפורסמים באבא יהודא וראובן ויזמאן ורבי דוד בן ברוך הכהן אזוג זיע"א שחיו לפני מאות שנים בדרום מרוקו ונודעו כקדושי עליון ובעלי מופת.

בספרו "בינת שלמה" מזכיר רבינו את רבו, בזה הלשון: מורי ורבי אור ישראל... כמהר"ר שלום נ' יוסף עמאר נר"ו ואיר ויזהיר'. רבינו עצמו העמיד כמה וכמה תלמידים, בהם הרה"ג כמוהר"ר שלום חזן זצוק"ל זיע"א רבה של תאמזרא והמחוז.

רבינו נודע עוד בחייו ולאחר פטירתו כחכם גדול ומופלג בתורה וכן כאיש קדוש צדיק וחסיד גדול, שכל דרכיו והנהגותיו היו בחסידות נפלאה ובקדושה וטהרה נוראה, פעל ועשה נסים ונפלאות ואף להשגות גבוהות ולגילוי אליהו הנביא.

שמו של הצדיק נישא בסילודין בקרב יהודי אזור וארזאזאת. הוא נקרא בפי כל "רבי שלמה בן יצחק". בקרב יוצאי חלציו כונה הצדיק בשם "בֶּאֱבָא חֲזָאן" שפירושו 'אבינו הרב'. כבוד גדול רחשו אף לצאצאיו והיו מנשקים אותם ונוזהרים מאד מהקפדתם. בכפרים רבים היו פזורים קופות ע"ש רבינו זיע"א (אחרי פטירתו), זאת אומרת קופות אותם היו ממלאים בצדקה לכבוד הצדיק והכסף שבהם היה הולך לצאצאי הצדיק או לטובת הילולתו.

ספרו "בינת שלמה" חידושים ודרושים נדפס מכתב יד קודשו בשנת תשע"ו ועתה בהוצאה שניה בשנת תשפ"ה.

רבינו נתבקש בישיבה של מעלה בחודש תמוז תרס"ה (כך נכתב במצבתו ללא ציון היום). ומנוחתו כבוד בבית העלמין שבכפר אימזוגין הסמוך לעיר וארזאזאת. יהודי האיזור נהגו לערוך את הילולתו בר"ח אלול, ובכל השנה היו עולים לציונו הקדוש. בשנים האחרונות הוסכם לקבוע את יום ההילולא ביום ט"ו תמוז ומתקיימת מידי שנה בעיר אופקים ברב פאר והדר.

נוסח מצבתו: זאת מצבת קבורת, הרב הקדוש, החכם השלם, קודש הילולים, אשר עונה לכל דלים וחונן, רבי שלמה בר יצחק המכונה ואעקנין זצוק"ל זיע"א, נתבקש בישיבה של מעלה בחודש תמוז יהפך לטובה, שנת תרס"ה.

בז' אדר ב' תשע"ט הועלו עצמותיו הקדושים לארץ הקודש ונטמנו בבית העלמין בעיר אופקים, על קברו הוקם ציון ורבים פוקדים את קברו ורואים ישועות.

שני בנים אחרי שבע בנות

בעיירה תיקרת הסמוכה למקום מנוחתו של רבינו, התגורר יהודי טוב לב ואוהב תורה ושמו ר' יעיש לוי זצ"ל, מנהגו של ר' יעיש היה להשתתף בכל שנה בר"ח אלול בהילולא הגדולה שהיתה נערכת בציונו הקדוש של הצדיק, לר' יעיש היו כבר שבעה או שמונה בנות ועדיין לא זכה הוא לבן זכר, שנה אחת הגיע ר' יעיש כמנהגו להילולא ושם על יד הציון הקדוש צעק מנהמת לבו "יא רבי שלמה בן יצחק אם אזכה לבנים זכרים, לראשון אקרא שלמה ולשני יצחק" תיכף אחר מעשה זה נכנסה אשתו של ר' יעיש להריון, ובסופו ילדה בן זכר שנקרא שמו בישראל "שלמה" סמוך לזה ילדה עוד בן נוסף ונקרא שמו "יצחק" ולאחר מכן חזרה והולידה בת כדרכה....

מעשה דומה אירע לאחרונה בתלמיד חכם מאופקים, אשר היה לו בן אחד ואחריו רק בנות, הוא ואשתו אימצו לעצמם מנהג לשטוף ולנקות את ציון הצדיק באופקים בכל יום שישי. הם התפללו לזכות בבן זכר, ואכן זכו ונמלאה בקשתם, ונקרא שמו בישראל 'שלמה' ע"ש הצדיק.

חופן עפר מהציון הקדוש

נכד רבינו, ר' יעיש ועקנין ז"ל מקזבלנקא - קניטרא - אשקלון, חלה פעם ברגלו, היה לו פצע גדול ברגל עד שראו את העצם והוא היה בסכנה שיכרתו הרופאים את רגלו. בצר לו נסע עם אשתו לציון הצדיק באימזוגין. הם התפללו בציון עם עוד אנשים שהיו שם, וכאשר הלכו כל האנשים לדרכם, אמרה לו אשתו קום ונלך, אך הוא אמר לה תקדמי את ואני כבר בא. לאחר שהלכה אשתו, הוא הסיר את התחבושת שעל רגלו ולקח חופן עפר מהציון הקדוש ושם על רגלו החולה והחזיר את התחבושת. פתח פיו ואמר 'באבא חזאן, או שאתה מרפא אותי או שתחתוך לי את הרגל'. בחסדי ה' ובזכות הצדיק הוא חזר משם בריא ושלם.

הצדיקים הם הרופאים

סיפר רבי יעקב (ב"ר דוד) בוסכילא זצ"ל מבית שמש: פעם אחת אבי היה חולה, לקחתי אותו לרופאים בקזבלנקא, אחר כך לקחתי אותו לוארזאזא שמה יש רופאים צרפתיים, ואין מרפא. ניגשתי לצדיקים הללו הקבורים באימזוגין רבי שלמה בן יצחק רבי משה בן שלמה ורבי אהרן הכהן. בבוקר ישבנו שם, פתאום נגלו לעיני מים לקחתי ומרחתי לאבי בכל גופו, אחר כך הסתכלתי במקום וראיתי שאין מים. אחר כך אבא הבריא, במשך שלושים שנה היה בריא עד שנפטר בארה"ק. זה היה הנס שאני ראיתי במו עיני בצדיקים הללו.

בא משהו ונתן לו מים

סיפר ר' שלמה אדרעי הי"ו מירושלים בשם אביו רבי יעיש זצ"ל נין לרבינו:

בתו של רבינו הצדקת מרת חנה ע"ה נסעה פעם לציון אביה הקדוש, במהלך שהותה במקום, בנה הקטן שהיה עמה היה צמא מאד וביקש ממנה מים אך לא היה לה מים לתת לו. לאחר זמן מה ראתה הצדקת כי בנה נרגע ואינו מבקש עוד מים. היא שאלה אותו איך זה שהוא רגוע ואין הצמא מציק לו. והוא השיב לה לפי

תומו כי בא מישהו ונתן לו מים לשתות, ויהי הדבר לפלא, כי לא נראה אף אדם בסביבה.

נגע ונפגע

סיפר היקר רבי שלמה עמר הי"ו גבאי ביה"כ 'יד רמ"א' בנתיבות, כי ליד ציון רבינו באימזוגין, היה חדר גדול שבכל שנה בימי ההילולא היו מרכזים בו את כל הפעילות ובפרט הכנת הסעודות לכבוד הצדיק. פעם שיפצו האחראים את החדר והתקינו לו חלונות וסורגים חדשים, והנה באחת הלילות נגנבו הסורגים. לאחר תקופה, אחיו של ר' שלמה הנ"ל, אשר היה נגר ושמו ר' נסים ז"ל, נקרא ע"י אחד מהתושבים הערבים ושמו בלזדי"ד לעשות לו חלונות עץ חדשים לביתו. כשהגיע לבית הערבי ראה אותו מוטל חולה במיטה, הערבי שלח אותו לאיזה פינה בחצר ביתו לקחת משם את הדברים הנדרשים להכנת החלון. כשהלך לשם גילה להפתעתו את הסורגים הגנובים. חזר אל מיטת הערבי החולה ואמר לו, תדע לך שמה שאתה חולה זה רק בגלל שגנבת את הסורגים מהחדר השייך לצדיק, תחזיר את הגניבה ובוודאי תתרפא. שמע הערבי בקולו והחזיר את הסורגים ובאמת התרפא מיד. כשראה הערבי את כוחו של הצדיק החל לעזור בטיפול במקום ציונו הקדוש.

ישועה לאלתר

מעשה מופלא ששמעתי מהרה"ג רבי יהודה ר. שליט"א מאופקים.

יהודי אחד הסתכסך עם אביו ובעקבות כך פסק אביו מדבר עמו במשך שבועיים ימים, בצר לו פנה הבן פנה אל הרה"ג ר' יהודה ר. שליט"א, והוא לקח אותו לציון רבינו באופקים ושם התפלל הבן בבכיות כי אביו יסלח לו וישוב לדבר עמו. כעבור דקות בודדות אחרי צאתו מציון הצדיק, התקשר אליו אביו מעצמו והתפייס עמו.

עונה לכל דלים וחונן

יהודי אמיד מאופקים נפל מנכסיו, מצבו הגיע עד כדי שעמד לאבד את דירתו באם תחזור עוד פעם אחת המשכנתא. יומיים לפני תאריך גביית המשכנתא, לקחו הרה"ג ר' יהודה ר. שליט"א מאופקים לציון הצדיק, שם בכה והתפלל בדמעות שליש שיהיה לו לשלם את המשכנתא ולא תעוקל דירתו. אותו יהודי עמד במצב שלא היה לו ממי ללוות כסף כי כבר לוה מהרבה מאנשים, ושאר חבריו לא האמינו לו כי הוא בסכנה גדולה כל כך וכיו"ב.

למחרת בבוקר, הלך שוב לבדו ובכה בציון הצדיק ולאחר מכן בא לתנות את צערו בפני הרב הנ"ל כי עדיין לא נושע. בהשגחה פרטית עבר במקום ת"ח אחד שמטפל בציון הצדיק, אז פנה אליו הרב הנ"ל וסיפר לו את מצוקת היהודי. אותו תלמיד חכם נרתם מיד לעזרתו והשיג עבורו הלוואה על הסך שהיה צריך. וראו בעליל את ישועת ה', כי אותו ת"ח לא היה אמור כלל לעבור באותו מקום בזמן זה, אך משמים שלחו את ה'משמש בקודש' בציון רבינו, לעזור ליהודי שבכה והתפלל לישועה בציון הקדוש.

אין שמחה כהתרת הספקות

סיפר הרה"ג ר' יהודה ר. שליט"א מאופקים, כי כאשר הגיע בנו לפרקו, אמר הבן כי ברצונו להמשיך ללמוד עוד קצת בישיבה ואח"כ לשמוע שידוכים. האב היה מסופק מאד ולא ידע מה הדרך הנכונה. הלך והתפלל על כך בציון רבינו. לאחר מכן שאל את רבו בעניין והוא הורה כי יש לחתן את הבן ולא לחכות. מיד אח"כ הוצע שידוך לבן, השידוך עלה יפה ובנו נישא בשעה טובה ומוצלחת.

שמן הישועות

בהילולת רבינו שהתקיימה באופקים בשנת תשפ"ג, השתתפה הגב' שרה ויצמן תחי' מבתי ים שעשתה ועושה הרבה למען כבודו של הצדיק (אשת ר' שלמה ויצמן

הי"ו נין הצדיק). כשהתפללה בציון הניחה בקבוק שמן על המצבה בכדי להשתמש בו אח"כ כסגולה. כשחזרה לביתה בלילה חיפשה את הבקבוק ולא מצאה אותו. היא שאלה את חברתה שליוותה אותה וזאת אמרה לה כי היא השאירה את הבקבוק על ציון בחושבה שכך המנהג. גב' שרה הצטערה מאד וחברתה הציעה כי תבקש מבנה המתגורר בדרום שילך להביא את הבקבוק. בהמשך היום שחה גב' שרה בעניין עם אחד מצאצאי הצדיק בטלפון, והנה תוך כדי דיבור היא מבחינה ממרחק בבקבוק השמן שהוא מונח בכיור המטבח ויהי לפלא.

גב' שרה מרחה מהשמן לנכדה שלה שלא זכתה לפרי בטן כמה שנים אחרי נשואיה, ותוך פחות מחודשיים היא נפקדה. כמו כן נתנה מהשמן לחברתה שהכלה שלה ילדה רק בת אחת ועמדה מלדת במשך כמה שנים, והנה לאחר כארבעה חודשים התבשרה גב' שרה כי הכלה של חברתה נפקדה.

שרשרת של ישועות

סיפר הרה"ג רבי יניב מלכה שליט"א מצאצאי הצדיק, רב קהילת סיגליות בבאר שבע:

יהודי אחד משומעי לקחי, שח לפני את צערו על בתו שאחר שסוף סוף מצאה את זיווגה והתחתנה, עזב אותה בעלה בפתע מספר חודשים אחר החתונה. לאחר שקיבלה גט, ישבה בצער ובדכדוך רב וחיכתה לשידוך, אך כל ההצעות שהועלו, ירדו מיד ע"י הצד השני מחשש שמא יש לה בעיה נסתרת ולפיכך ברח ממנה בעלה.

יעצתי כי ידליק עם בתו נר לכבוד הצדיק ויבקשו רחמים בזכותו. עשו האב ובתו כדברים הללו, ומיד אחר כך קיבלה הבת הצעה מצוינת של בחור בן תורה וירא שמים רווק, וכבר באותו חודש סגרו וורט.

לאחר יותר משנה של נישואים, פנה אלי האבא והשיח לפני את צערו שבתו עדיין לא נקלטה להריון. בדיוק באותם ימים חשבנו לנסוע עם חברי השיעור לציון הצדיק שבינתיים הועלו עצמותיו לאופקים. ובכן הצעתי לאותו יהודי להצטרף עמנו לנסיעה יחד עם חתנו. שם בציון הקדוש הם התפללו על זרע של קיימא, ואכן לאחר תקופה לא ארוכה הבת הרתה.

באותה נסיעה שאגב השתתפו בה כשני מניינים, הזכיר אחד מבני החבורה שם של יהודי המטופל בטיפול נמרץ, וכולנו ברכנו והתפללנו עליו בציון. לאחר כמה שעות נתבשרנו כי באורח נס יצא החולה מטיפול נמרץ. כעבור תקופה קצרה חזר גם לביתו לשלום.

נפתח לבו לפתוח דף חדש

עוד סיפר הרה"ג רבי יניב מלכה שליט"א, על קרוב משפחתו שעמד בפרק הגירושין, והעניין היה מסובך ביותר הן מפני מחלוקת בעניין הכספים, והן מפני שהוא לא רצה כל כך לגרש את אשתו אך לא הייתה ברירה, והעניין הלך והחמיר. ליווה אותו רבי יניב לציון הצדיק שם שטח הלה את תפילתו בבכי. לאחר התפילה בציון הקדוש, נפתח לבו לפתוח דף חדש בחייו, עד מהרב הוא הגיע להסכמות עם אשתו ומשפחתה בענייני הכספים. כמו כן גמר בליבו לתת את הגט ופתח דף חדש בחייו.

המחוש המדאיג חלף ונעלם

יהודי אחד ממוקירי הצדיק, חש לפתע בגרונו, הוא החל להרגיש קושי בבליעת האוכל ואף בבליעת הרוק, הדבר הדאיגו מאד. בצר לו נסע לציון רבינו ושם שטח את תפילתו בתחנונים ובדמעות כי הכל יחלוף כלא היה. בחסדי ה' ובזכות הצדיק כבר במהלך היום שלמחרת חלף המחוש המדאיג כליל ונעלם.

זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אחינו אבי"ר